

szakkönyv, amely ezt az összetett, lehangoló és mégis emelkedett lelki tartalmat akár határesetként is le tudná írni? S ha még hozzátesszük, hogy mind a múlt, mind a jelen megoldásához alig-alig tud hozzájárulni, ez a tény még fokozza a magyarok lelkiállapotainak összetett voltát.

A magyar beteg kórképe nem pszichológusi, hanem lélektudományos elemzéssel írható le, határozható meg, karakterizálható. A terápia pedig a közösen, tudatosan felépített pozitív jövőkép,

amely mindnyájunk szeme előtt teljesül be és ezzel megfoghatóvá válik.

A befejezést a lelkünk mélyén élő őskép a Teremtőnk arca sugallja. Ezt az ősképet, mely közös tulajdonunk, fel kell eleveníteni, életre kelteni. Az Ő nevével mentek csatába őseink, s Vele győztek. Újra győztesek lehetünk. Nemcsak magunkért, hanem a ránk figyelő sok, jó ember kedvéért, akik a magyar karaktert még mindig példaeértékűnek ítélik meg.

Fazekas Edit

Csillagutazók

November 2-án, este

Nincs szükség ma szavakra, mégis a betűket szavakká formálom; írok. Magamnak. Amit szóban mondhatnék, azt elmeséli a körülöttem felhalmozott gyertyák közös fénye. Jelzik a létezést, csendre szólítanak. Néha-néha az egyik gyertya lángja hevesebben ég, egy másik pislákolva világít, majd újra erőre kap. Egyben közösek: mindegyik szórja a fényt. Ennyi melegséget csak olyan energia táplálta fény tud sugározni, ami a Mindenség fényének része. Azt hiszem, a lelkemben is megindul valami. Pontosan nem tudom megmondani, mit érzek. Nincs bennem mély szomorúság.

Nem tudom, mindenestre furcsa, a saját érzelmeimet nem tudom megfogalmazni. Kívülálló talán a közömbösség jegyeit olvashatja arcomon, pediglen nagyon is kavarnak gondolataim, emlékeim, a megismételhetetlenek sorozata. Valóban megismételhetetlenek? – Nem, az emlékek önkéntelen előbújnak és újra lejátszódnak a fantasztikus események. Gomolyognak az érzelmek is; egymásnak ellentmondóan viaskodnak, hol az egyik, hol a másik erősödik fel, kitüremkedik a fájdalom, a sajnálat, a szomorúság, de nem hagyja magát elnyomni az örömteli emlékek sokasága sem.

Ezt a napot sokan emlékezés napjának is nevezik, és ilyenkor illenék legalább szomorúnak látszanom, mégsem megy. Boldog sem vagyok, örömkönyveket sem hullatok. Valami mégis nehéz bennem. A gyomromban? a lelkemben? az egész

testemben? – nincs kvalitásom a kérdés helyes megválaszolására.

Rájuk gondolok, azokra a világ számára egyszerű, de nekem annál nagyszerűbb emberekre, akik már engem (is) figyelnek, s talán fölöttem (is) őrködnek.

Köztük vannak a legjobb Barátaim, Ismerőseim, Rokonaim, és természetesen Ők. Mindenkihez boldogítóan sok élmény köt, akikkel gyerekkorunkban csintalanságokat elkövettünk, akikkel néha-néha valami jót is cselekedtünk. Megvicceltük egymást, együtt örültünk, gyakran ábrándoztunk a jövőről.

Hiányoznak? – Igen!

Vagy mégsem?

Bizarr bizonytalanság, mégis ebben e kettős bizonytalanságban lelhető fel a szeretet kapcsolódásának örök gyökerei, a kettéoszthatatlan egymáshoz kötöttség.

Hiányoznak!

Már nem lehetek testközelben velük, már nem beszélgethetek velük, nem mondhatom el nekik, hogy őszintén szeretem őket, nem mondhatom el örömeimet, nem beszélhetem ki fájdalmaimat.

Jelenlétük örökös, bennem élnek, a minden napjaimban ott vannak, ha valamiben döntök a tőlük átvett ismeretkincsek is hatással vannak rám. Ők megtették a magukét, a segítségükön túl, már

csak sajnálkozni tudnak. Rajtam, rajtunk. Megvetnek és féltenek a förtelmes tetteinkért, amelyekkel egymást gyalázzuk.

Fáj, valami mardos. Nem tudunk a múltnak megfelelni, nem vagyunk méltóak embernek nevezni önmagunkat, nem vagyunk tisztességesek Hozzájuk. Ezt nem táplálhatja más, csak valamilyen gonosz; azt a sok gyűlöletet, megvetést, amelyet mi emberek egymásra mutogatva kinyilvánítunk. Mindennek nem akarok részese lenni, mégis a ragacsos mocsok influenzaként terjed felém, lehetetlen kitérni előle.

Mindegyikőjük felé adóságom maradt, amelyet már nem tudok teljesíteni. Nem nagy adósságok ezek, de az életben egy-egy elmaradt bátorító szó, biztató pillantás, vagy simogató érintés, áldásos érzelmeket válthatott volna ki, többet, mint bármely tárgyi ajándék. Ha most beszélni tudnának, biztosan mondanák: „semmi baj, ne aggódj! – nem szükséges mindent kimondani, szavak és tettek nélkül is éreztük és érezzük örökké azt, ahogyan viseltetél és viseltetsz”. Ismerve őket, ezt is azért mondanák, hogy megnyugtassanak. A melegszívű csend zenei dallamán üzenik: „amit elmulasztottál, azt teljesítsd a rászorulóknak felé!”

Hallottak napja! Számomra ez a szóhasználat elfogadhatatlan! Visszavonhatatlansága okán, rettentően átgondoltan kiejteni. Mennyivel szebb lenne, ha egy közel-keleti törzsi kifejezést használnánk: „a csillagokhoz megtértek”, talán hozzám közelebb áll egy más igekötő használata; a vissza, vagyis visszatértek a csillagokhoz. ŐK A LEGEMBERIBB CSILLAGUTAZÓK. Tudom ez ábránd, mert minden szó, minden kifejezés egy idő után a méltó helyére kerül, és ha másként is mondunk ki valamit, ugyanaz a gondolat párosul hozzá, mert más szavak ugyan, de a megmásíthatatlan az makacs és végérvényes. Tudom a földi élet véges, és ha kimondom, hogy halhatatlan, mindenki a végtelen létezésre fog gondolni. Mégis számomra Ők halhatatlanok, mert örökké bennem élnek, ott vannak a hétköznapjaimban, ott vannak, amikor egyedül kóválygok a szabadban, segítenek a bajomban, örülnek, ha boldog vagyok, könnyeznek, ha a fájdalom gyötör. Néha „hallom” a hangjukat, és „látom” elismerő bólogatásukat, vagy figyelmeztetésüket: „ezt fantasztikusan cselekedted”, vagy „ezt jól elrontottad!”

Legyen Barát, Ismerős, Rokon, vagy Ők, számomra valamennyi Szent. Szentek Ők is, mint a Mindenszentek. Köztük különbséget tenni nem akarok, ehhez nincs is jogom. Mondhatják bátran: gyarló ez a felfogás! – Nem érdekel, mert számomra Egyformák Ők és Egyenlők, mint a láthatatlan végtelenség.

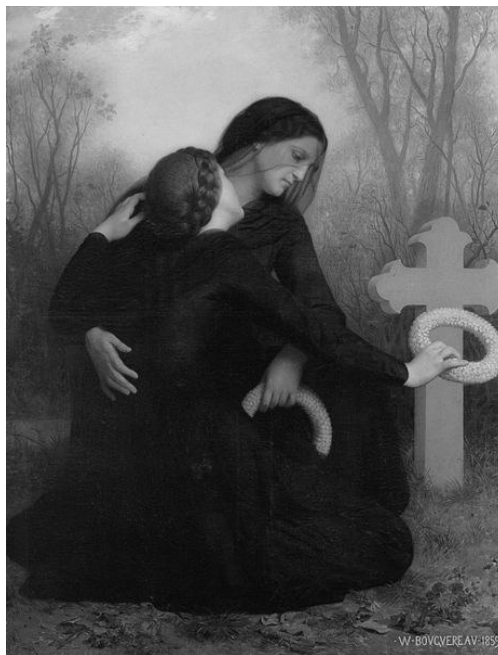
Ha Rájuk gondolunk, a szemünk nemes párával telik meg s érzelmek keltette cseppekké formálódnak, ami csakis a szeretet és abból fakadó fájdalom egyvelegének folyadékai. Egy sajátos önsajnálattal – hiányuk miatt leginkább magunkat sajnáljuk – megnyilvánulása, amely bátran felvállalható. Emberiek ezek a csodás cseppek, az Édesanyáktól, Édesapáktól, igaz Társaktól eredő és nekik szóló tisztelgő alázat harmatai, akik Életet adtak és teljes alázattal formáltak Emberré.

Köszönöm, köszönjük.

Hiányoztok Csillagutazók!!!

Az Ég Legyen Bőkezű Veletek, Csillagfényes Örömutazást kívánunk!

Igyekszünk nyugalmatokon örködni!

William-Adolphe Bouguereau: Halottak napja (1859),
Musée des Beaux-Arts, Bordeaux, Franciaország
(Internet)